

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Látogatás Petőfi utolsó pesti lakásán, ahol édeskeveset tudnak a nagy költőről.

Forrás:

Uj Nemzedék. Vio. 11. 15.

Bp.

(Hely)

1931. III. 15

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Petőfi Sándor

Idő

1931

Személy

Látogatás Petőfi utolsó pesti lakásán, ahol édeskeveset tudnak a nagy költőről

A Rákóczi-ut 12. számú házban, ahonnan végzetes utjára indult el Petőfi

— Az Uj Nemzedék tudósítójától —

A nagy, modern bérpaloták közé ékelve, első pillanatra alig is tűnik fel ez a kétemeletes, komor külsejű, régi stílusú, mult századbeli bérház. Rákóczi-ut 12. Ott emelkedik a Rákóczi-ut és Sip-utca sarkán. Csak ha figyelmesebben megnézzük, vesszük észre megviselt, füstös falait, apró ablakait... Budapest talán igen kevesen tudják, hogy

ebben a házban volt Petőfi Sándornak utolsó pesti lakása.

Itt tartózkodott 1849-ben rövid egy-két hónapig, amíg az ellenség ismét meg nem szállotta a fővárost és ő megindult az erdélyi harctérre, hogy beteljesedjék ott előre megálmodott, forrón sejtett sorsa... Itt van újra március tizenötödikének napja, de bizony azok a járókélők, akik elmennek mellettünk az utcán, nem nagyon gondolnak sem erre, sem pedig arra a valakire, aki rövid ideig e falak között élt... Mert ez a Rákóczi-uti ház egyedül maradt meg eredeti állapotában ama házak közül, amelyek valamikor hajlékot adtak a magyar szabadság nagy lírikusának. Lenn patika, divatüzlet és más-

féle bolt. Amint belépek a hatalmas, nyitott kapun, mintha a mult, nehéz, fülledt levegőjétől szorulna össze a tudóm.

Keskeny, hepehupás sötét bejárat és alig valamivel világosabb szűk udvar. Az embernek a lába minduntalan megbotlik a hatalmas, az időtől megviselt, egyenlőtlen magasságban levő kockakövekben. Jobbkézre van a lépcsőfölgárat. Homályos, iromba, régimódi lépcsőfokok, masszív, vastag, ódivatu fakorlát. Felsétálunk az első emeletre. Igen keskeny folyosó, sápadtfényű kis ablakok. Innenonnan egy-egy virág nézeget ki mögölük. De valahogy nehéznek érzi az ember az egész környezetet, mintha ez a régi bérház börtönbe kényszeritené az ember testét-lelkét... Pedig első bérpalota lehetett annakidején...

Benn az udvaron beszédbe elegyedünk a házeliekkel. Előrukkolok vele, hogy valamiképpen lakott Petőfi...

— Ja persze, Petőfi, a költő... — mondják. Tudjuk, nevezetes ember. Ő írta a Talpra magyart. De hát... Hogy itt lakott-e, hát azt bizony már nem tudjuk. Nagyon rég lehetett az... Még nem is éltünk akkor... Biztosan az ur se.

Már többet ugy sem lehet magtudakolni, azért hát szerényen elköszönök. Ahogy kilépek ismét a kapun az utcára, egyszerre megcsap a világváros zajos, pezsgő irama... Igen, hát innen indult el Petőfi az utolsó útra, Mezőbénybe, azután

Bem hadseregéhez, Fehéregyháza felé,

ahol találkozott egy forró júliusvégi napon a végzetével... Talán egy otromba kozák lándzsája döfte át a szívet... És talán az sem lehetetlen, amit Erdélyben ma is sutognak a rab magyarok. Hogy a magyar Tyrteusnak félvad, mőc martalóccok bunkója adta meg a kegyelemdőfést... Ki tudja?... Ki látta?...

De csak a testét ölték meg. A lelkét nem. Amely most talán visszajár, a régi pesti bérház környékén is, hogy keltegesse a szívet...